

Mezőségi búcsú Sütő Andrástól

Az erdélyi Mezőség búcsút intő üzenetét hoztam koporsód mellé kedves András bátyám. A pusztuló földét, ahonnan magad is elindultál, a kevesekét, akiktől kaptad a küszködő nyelvet, de az egész búcsúszavát is, akik a helytállást és emberséget csomagolták fel Neked egy életre útravalóul.

Magad is és a holttengeri szülővidék is nagyon szerette volna, hogy ott térj nyugalomra, ahonnan elindultál. A tieid között, a szülők mellett megpihenni a falu feletti temető dombján, az ősi templom helyének közelében, ahonnan belátható nemcsak a völgy és a múlt – Wass Albert Vasasszentgothárja, Barcsay Jenő Katonája – ,de a nehéz álmokat hozó gyötrő jelen is tovább vigyázható.

Szép nyugalmad lehetett volna, távol az üvöltő fejszék és csörtető teherautók zajától a pusztakamarási református templom dombján is, közel a szülőházhhoz, ahonnan a kezedet megfogó Jenei tiszteletes úr, zsoltárilátú, bibliás nyelvű irodalommal Károli Gáspár és Szenci Molnár Albert is felcsomagolt.

A másik domboldalon is tiszteletet parancsoló testvér fogadott volna maga mellé: báró Kemény Zsigmond, ahol a sírkövek között csatangoló csordák és vandál kezek döngetik le mai is az emlékeket, de kötelességeinkre, kegyeletébresztő felelősségünkre is naponta emlékeztetnek mindannyiunkat.

De tudjuk, hogy a legnagyobbak, akik nem önmagukért éltek, nem is halhatnak meg önmagukért: elmúlásuk és végső nyugalomuk, sőt nyugalomuk helye is szolgálat. Ennek a városnak te nemcsak életedet adtad, de saját véred és szemed árán is szerzett örök polgára vagy. Áldozattal nyert jogod és kötelességed tehát itt szolgálni tovább, ahol „fülesek és fejszések között” adtad szemedet is az édes anyai szókért és mindannyiunkért.

András bátyám! Tudjuk, értjük, hogy „valamennyien szülőföldünk sírhant-jelöltjei vagyunk”, de Marosvásárhelynek szüksége van itt is rád, Pusztakamarástól Farkaslakán át a Sikaszó fele vezető gondok főlútján.

Sütő András pedig halálában is üzen innen. A résznek, a hasadt nád életű, megrepedt anyanyelvű, nagyon

féltett népének, hazafélé, Pusztakamarás, a Holttengerek irányába. De üzen a Város fele is, mindannyiunknak. Tanuljuk hát meg végre, hogy a nádszál csak a magányban reped el, akkor, ha egyedül marad. A sűrű Mezőségi tóvidéki nádasokban védekezően bújhatnak egymáshoz még a repedt szálak is. A kettészakadt nyelvű nemzetrészt, a nagy testvérek családjában maga is nádassá álmodhatja magát. Csak a magányos mécsesek lángját olthatja ki a szél: a havasok sűrűjében a hegytetők figyelmeztető lármái büszkén dacolnak a széllal. A havasi tüzeket gondos pásztorkezek óvják széltől, vihartól. Együtt. Csak a magára maradott utolsó magyar van veszélyben, mert ha egyedül van, elveszett.

Sütő András annyira féltett mezőségi népe is csendesen búcsúzik, és köszöni, hogy hálás gyermekként, féltő gondoskodással és e szülőföld minden gondját élő reménységként emelhette be a legtündöklőbb magyar irodalomba.

Kemény Zsigmond sírja és Kemény-sírok a pusztakamarási temetőben

A régi templom emlékköve a pusztakamarási temetőben

A legnagyobbak hát nem halhatnak meg önmagukért, szolgálatban vannak azután is, Sütő András is itt, a legszebb társaságban, a Bolyaiak melletti csendben. Ahol az euklideszi párhuzamok titkainál már csak mezőségi jövőnk rejtélye titokzatosabb.

András bátyám! Hoztunk egy kis Mezőségi anyaföldet Pusztakamarásról, a szüleid sírjáról, hogy itt is, szeretett édesanyád mellett is otthonod legyen. Pihenésed örök ágya így lesz Marosvásárhelyen is igazi szülőföld. Nyugodj hát békében!

Emlék a marosvásárhelyi temetésről

Vetési László